

membe, se danes ne more določno povedati. Toda govoriča ne utihne, da bodo tudi Jugoslovani dobili v ministerstvu svojega zastopnika.

Gradec. Volitve za mestni zbor so končane in sicer so zmagali nemški nacionalci. V občinskem odboru bo vladal prejšnji duh. Razpuščenje odbora je bil torej zaman. Govori se, da bo vsled nepovoljnega izida teh volitev sedanji namestnik odstopil. Dobro, a Bog nas varuj kranjskega Heina! Grof Gleispach bo neki moral iz Gradca oditi, ker pri nadsodišču ne pripušča slovenskih razprav. Spremljal ga bo znani Wanggo. Nam Slovencem naj dajo slovensko nadsodišče v Ljubljani in Gleispach in Wanggo lahko ostane, kjer hočeta.

Koroško. V Celovcu so ustanovili novo kmečko stranko. Za ustanovitev si je stekel največ zaslug štajarski baron Rokitsky. Baron in še zraven štajarski pač najbolj pozna potrebe koroških kmetov? Toda društvo itak ni ustanovljeno v prvi vrsti, da se povspešujejo koristi kmečkega stanu, ampak da se širi nemškutarizem in liberalizem. — Notarjem v Železni Kapli je imenovan neki Val. Schwarzl, ki niti besedice ne ume slovenski, čeprav je tamkajšno ljudstvo popolnoma slovensko. Tako vlada skrbi za Slovence! Nemci si naj med nemškim ljudstvom iščejo kruha in zaslužka in ne med nami!

Gorica. Kako predrzno se ravna v uradih proti Slovencem, kaže sledeči dogodek. Dne 27. sept. je bila pred goriškim sodiščem obravnava zaradi zaplenitve »Soče«. Predsednik sodišča je otvoril in vodil obravnavo v laščini. Zastopnika lista, ki je temu ugovarjal, zavrnil je predsednik, češ: Tukaj ni uredništvo »Soče«! Ko je govornik izjavil, da tej razpravi ne more prisostvovati, dejal mu je predsednik Zörrer: Pojdite, kamor hočete. Zastopnik lista je odšel, obravnava se je vršila brez njega. Proti takemu slovensko večino v deželi žalečemu postopanju laških sodnih uradnikov je uredništvo takoj protestiralo pri ministerstvu ter zajedno prosilo državnozborsko večino za pomoč, da se vendar jedenkrat konec napravi takim razmeram.

Trst. Ravnatelj poštne in brzojavne urada v Trstu, g. Pokorny, je premeščen v Gradec. Tržaški Slovenci ga niso ljubili, ker tudi on njih ni ljubil, in zato se sedaj veselijo njegovega odhoda. Toda mi štajarski Slovenci tega veselja ne delimo s tržaškimi brati, ker ga sedaj mi dobimo. Naslednikom Pokornemu v Trstu imenovan je dr. Felicetti, dosedaj poštni ravnatelj v Gradcu.

a pred pragom odmerjeni koraki. Vojaki so zapustili dom, zdelo se je, da tega sami niso pričakovali. Ljudje so se temu čudili, samemu Nebeskemu dozdevalo se je to nepričakovano; toda ko so zvedeli, da se je Nebeskega sin sam izdal, nehali so se čuditi.

Seljak je po tej novici povsile glavo, šel v vrt, v katerem je stala gošča rož, sedel na drenovo klop in ni se ganil od tam ves dan. Do zadnjega trenutja se je nadejal, da je njegov sin srečno prispel čez mejo. A ko so mu povedali, da je njegov sin bil vjet in skraja obsojen k smrti in vrvi, toda se mu je obsodba spremenila v osemnajstletno ječo, zopet ni rekel besede, le na ženo je pogledal — danes prvič tako — s strašnim predbacivanjem.

Ferdo Mlinarjev je prispel srečno na Francosko, živi tam še danes, a tudi ostalim iz okolice se ni ničesar hudega prigodilo.

Jednega oblekli so zato samo v lovsko suknjo. Med ljudmi se je pravilo na tihem, da je bil baje nekdo od teh dijakov izdajica.

Češki konstituciji, kakor jo je umel ljud, zagrmel je Windischgrätz pogrebno salvo, in potem je minila kakor dim njegovih topov v jasnih junijevih dnevih.

Od teh dob je minilo leto in dan in v vrtu Nebeskih razcvetale so se rože uže v četrti.

Vnanje države.

Srbsko. Govori se, da se hoče kralj zopet otrestiti vpliva svojega očeta razkralja Milana. To bi bila velika sreča za srbsko ljudstvo. Milan je spravil s svojim razkošnim življenjem Srbijo gmotno že tako ob rob in zadnji čas je, da se vrže ta pijavka proč od telesa vrlega srbskega ljudstva.

Cerkvene zadeve.

Premilostljivi knez in škof v dijaškem semenišču.

Veliko in nepopisljivo veselje naredili so premil. knez in škof gojencem tukajšnjega kn. šk. dijaškega semenišča, ko so jih v nedeljo dne 25. septembra obiskali, za njih sv. mešo služili, jim nekaj milih očetovskih nauk na mladeniška srca pokladali in njim podelili blagoslov božji za trudapolno tekoče šolsko leto 1898/9.

Prečastito ravnateljstvo in dijaki pričakovali so svojega višjega pastirja pri vratih ter jih spremljali po stopnicah, ki so bile s cvetjem zalo okinčane, v prelepo in prijazno kapelico hišne varuhinje Matere božje.

Po opravljeni skupni zjutranji molitvi služili so premil. knez in škof tiho sv. mešo, pri kateri so domači pevci prav lepo peli. Nekaj večih dijakov pristopilo je tudi k sv. obhajilu, kar je premil. kneza in škofa še posebno razveselilo.

Po sv. meši nagovorili so Prevzvišeni kaj ganljivo in prisrčno upapolne gojence. Omenili so, da so se z veseljem odzvali povabilu prečastitega ravnateljstva ter prišli v to prelepo semenišče. Z radostjo napolnjuje se njihovo srce, če gledajo toliko mladenčev in če pomislijo, da bodo ti nekda kakor duhovniki prav plodonosno delovali v prekrasni lavantinski škofiji. Toda nekaj jih pa danes tudi žalosti, spomin namreč na nepopisljivo nesrečo, katero bi naredil med pridnim in vernim ljudstvom le eden dijak, ko bi postal nekda nesrečen duhovnik.

Pa prepričani so, da bodo vsi semeniščani čez leta pridni duhovniki. Da bode pa temu tudi v resnici tako, vzgledujejo se naj zmiraj nad dvema svetnikoma, slavnima škofoma in cerkvenima učenikoma, ki sta v najtesnejši prijateljski zvezi že v mladeniških letih živela, in to sta škofa sv. Bazilij Veliki in sv. Gregorij Nacijanski.

Črne baržunove čepice z rdečebelimi prameni si ni nikdo več upal nositi, a kje jih niso raztrgali, položili so jih v skrinjo potomcem v spomin, da bi vedeli, kake čepice so nosili za češke konstitucije.

Seljak Nebeski je sedel vsak dan, odkar so cvetele rože, v vrtu na drenovi klopici s črez prsa zloženimi rokami, zamišljen in z nekoliko osivelo glavo, ali bolje rečeno s pepelasto.

Bilo je zopet nekoč v nedeljo popoldne. Otroci, toda uže drugi, igrali so zopet pod štirimi lipami, a v vas je prihajal zopet nek neznani mož. Toda tega se niso otroci vstrašili. Gledali so skoraj posmehljivo za njim. V licih in bradah tvorile so se jim jamice, tako so se nasmejevali.

Prislec je nosil na glavi čepico z žoltim, obledelim pramenom, v roki je nosil špansko trstiko z zakovano glavo, a v telovniku tičala mu je knjiga prenapolnjena z listinami. Hodil je kakor puran, ako ga kdo najhuje z rdečim robcem razdraži.

Bil je to uradni sel, a takrat v petdesetih letih je mogel uradni sel mnogo storiti. Stopil je med otroke pod lipami in vprašal po Nebeskih. Otroci bušili so zopet v smeh, ker jih je tako gosposko vprašal in s tako čudnim naglasom.

To prijateljstvo kaj lepo opeva sv. Gregorij sam v pesni »de se ipso«, v kateri pravi, kako sta z Bazilijem hrepenela po učenosti, da pa nevošljivosti nista poznala; napeljevala sta drug drugega k čednostnemu življenju; Bogu v nebesih posvečeno je bilo njuno življenje; shajala sta se le s součenci, ki so bili najnedolžnejši in najmirnejši. Poznala sta le dva pota, pot v cerkev k duhovnikom in pot v očitno šolo; posvetno veselje in gledališča prepuščala sta onim, katere je to veselilo.

In po vzgledu teh slavnih svetnikov naj bodejo tudi gojenci semeniščani pred vsem pobožni pri svojih vsakdanjih molitvah in naj častijo posebno prečisto devico Marijo; potem naj bodo marljivi v priučanju ved, potrebnih za svoj prihodnji vzvišeni poklic; naj bodo dalje pokorni svojim predpostavljenim; naj bodo ponižni, pred vsem pa nedolžni in čisti, ker čistost je kraljica vseh drugih čednosti. Čistost ljubil je sam božji vzveličar Jezus Kristus čez vse. Čistim obljubil je gledanje nebeskega veličja; prečisto devico si je v mater, čistega moža v krušnega očeta izvolil; apostoli in učenci morali so biti čistega srca. In če bi mladenič imel tudi modrost Salomonovo in učenost sv. Avgustina in Hieronima, pa bi ne bil več nedolžen in čist, bil bi nesrečen ves čas svojega življenja.

Tako in enako govorili so premili nadpastir v navdušenih, srce ganljivih besedah k ljubim gojencem dijaškega semenišča. Končno so še jim dali svoj višjepastirski blagoslov in potem še blagoslov z Najsvetejšim.

Po zajutreku zahvalil se jim je eden gojencev v prisrčnih besedah za visoki pohod in za nepozabljive, zares očetovske besede.

Bog daj, da bi ljubezni polni opomini ostali vedno v srcih dobrih semeniščanov ter obrodili v njih obilo sadu za čas in za večnost!

Gospodarske stvari.

Nekaj črtic o trti in vinu.

Kar se pretakanja vina tiče, naj se zapomni, da je dobro, mlado vino po stari navadi pretakati, namreč na ške, da pride prav obilno z zrakom v dotiko, se nasiti kislica, ter na ta način hitreje zori. Starino pa moramo pri pretakanju zraka varovati, da ne pride do nje preveč glivnih trosov, ki po njem plavajo. Najboljše je, ako starino

Stareji deček privedel ga je do vrta Nebeskih.

Sel je izvlekel knjigo, iz knjige veliko pismo in podal je Nebeskem. Seljak je vzel molče pisanje, pogledal na naslov, bil je nemški, potlej na pečat in na tem je bil velik dvoglavi orel. Razprostrl je list, toda razumel ni besede, ker je bilo vse nemško, a v vsej vasi ni umel nikdo niti besedice nemški. Kmet je sela vprašal, kaj zopet hočejo ti gospodje od njega in ga prosil, da mu list prebere. (Dalje prih.)

Smešnice.

Nek kmet je gnal v Zagreb kozla na sejem. Ker se pa še nikdar ni vozil po železnici, hotel je to priliko porabiti. A imel je premalo denarja za oba. Plača torej samo za sebe, kozla pa priveže za rogove zadi za vlak. Ko pa kozel ni mogel dohajati več vlaka, ga je ta le še vlačil za seboj. Pri tem pa so se kozlu iztrgali rogov in obležal je mrtev na železnem tiru. Ko je v mestu izstopil kmet ter hotel kozla odvezati, da ga žene na sejem, se ne malo začudi, ker kozla ni več. »Oh preljubi moj kozel,« vzdihne žalosten, »saj sem vedel, da si moral pehati voz, ker tako hitro se še nisem nikdar vozil. Zato pa so ti ostali samo rogov, a ostalo si pri pehanju vagonov izgubil.